

rorlovpakken. Jeg synes, det vil være naturligt, at en sådan redegørelse også kommer ind på spørgsmålet om kommunal tv-overvågning og scanning, selv om disse spørgsmål først bliver aktuelle, når tv-overvågningsudvalgets og Strafferetsplejeudvalgets betænkninger foreligger.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at hvis Enhedslisten med forespørgslen har ønsket at bidrage til, at beslutninger om nye initiativer på overvågningsområdet træffes på et velovervejede grundlag, er det en holdning, som regeringen kan være enig i. Som tidligere sagt er regeringen meget opmærksom på de risici, der knytter sig til en øget overvågning af borgerne og dermed på vigtigheden af en meget nøje afvejning af hensynet til privatlivets fred og almindelige retssikkerhedshensyn over for det ikke mindre vigtige hensyn til at beskytte borgerne mod alvorlig kriminalitet og terrorhandlinger. Det er netop derfor, regeringen lægger stor vægt på, at den politiske stillingtagen til nye initiativer på overvågningsområdet sker på et velovervejede og velforberejdet grundlag.

Forhandling

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke ministeren for, at hun har svaret på det første spørgsmål i forespørgslen, nemlig hvor megen overvågning regeringen ønsker i samfundet. Det kan jeg forstå at man er i gang med at drøfte i nogle udvalg, og når de udvalg vender tilbage med deres svar, vil regeringen tage stilling til, hvor megen overvågning man ønsker i samfundet.

Men der er to spørgsmål mere i forespørgslen, nemlig hvilke skridt regeringen overvejer for at mindske overvågningen, og hvilke andre metoder end overvågning regeringen overvejer for at øge folks tryghed. Det, vi havde håbet med forespørgslen, var at få en debat om, hvilke andre metoder end overvågning vi har, og hvilke andre værktøjer vi har. Hver gang vi diskuterer terror eller røverier eller overfald eller andet, er det eneste værktøj, vi griber til, overvågning og eventuelt også straf, men i stedet burde vi diskutere, hvilke andre værktøjer vi har, og hvilke andre muligheder vi har for at øge trygheden i samfundet.

Jeg håber, ministeren kan tænke lidt over det, inden ministeren går herop igen ved slutningen af forespørgslen, og vi kan få nogle svar på, hvad regeringen har af overvejelser om andre

måder at øge borgernes tryghed på. Det er jo helt essentielt, at vi får øjnene op for, at der er andre muligheder for at øge trygheden end overvågning, og at vi begynder at se på dem.

Kl. 10.25

Man kunne f.eks. i stedet for kun at have kameraer på stationerne og i togene – kameraer, som jo ikke kan forhindre, at der sker overfald, men højst kan bruges til at opklare dem – i stedet lade mennesker sikre, at der kunne foregå aktiviteter på stationerne, at der f.eks. kunne åbnes cafeer eller biblioteker eller øvelokaler, eller hvad man nu kunne forestille sig at bruge bygningerne til. Så ville der sikkert være mange flere, der følte sig trygge ved at tage toget. Tilsvarende har Det Kriminalpræventive Råd lavet et glimrende arbejde for et par år siden om forebyggelse, hvor det anvises, hvordan bygninger kan indrettes rent fysisk på en sådan måde, at kriminalitet forebygges og folk bliver mere trygge, fordi der er lyst og åbent og venligt. Det er en helt anden tilgang end kun at se på, hvilke begrænsninger der skal være for, hvor mange kameraer der må sættes op.

Nu er overvågning jo også andet end kameraer, og meget af den overvågning og registrering, vi har i samfundet, tjener jo ganske fornuftige og praktiske formål. F.eks. synes vi alle sammen, det umiddelbart er ret praktisk og enkelt, at alle oplysninger om borgerne i Danmark er registreret på cpr-nummeret, og vi er ikke nervøse for, at alle de offentlige myndigheder og masser af private firmaer har adgang til vores cpr-nummer. Men på et eller andet tidspunkt bliver det måske for meget. Hvis man kan få alt at vide om en person, bare man har den pågældendes cpr-nummer, kan det være, at folk på et tidspunkt synes, at nu er det nok, hvis der i øvrigt sker ting, der gør, at man mister tilliden til samfundet.

Det, jeg er nervøs for, er: Hvornår bliver det for meget? Hvornår når vi den grænse, hvor man ikke længere har noget privatliv, fordi alt om en er registreret? Hvis man går rundt med en mobiltelefon, kan man følges overalt, og hvis man køber ind på dankort, kan andre se alt, hvad man får at spise, hvad man foretager sig, hvilket tøj man køber i hvilke forretninger osv. Det vil sige, at alt, hvad man har af privatliv, kan andre få kendskab til ved hjælp af ens cpr-nummer. Det er en væsentlig forskel fra stort set alle andre lande, og hvis det bliver koblet sammen med biometriske oplysninger om os, vil man også ved hjælp af overvågningskameraerne i det